

Денчо Марчевски

Слънчева пѣсенъ

Новиятъ учителъ Стоименовъ се настани да живѣе у бабини Ганини. Кжщата бѣше стара, кацнала на връхъ могилата надъ село. Надолу се раздипляше зелениятъ губеръ на ливадитѣ и нивитѣ, а задъ тѣхъ тъмнѣха букацитѣ на Стара-планина.

Добъръ човѣкъ бѣше новиятъ учителъ, но нѣкакъ чудноватъ се виждаше той на селянитѣ. Тѣ не можеха да си помислятъ за него, безъ да видятъ подъ мишницата му орфаната кутия на неговата цигулка. Срѣщаха го дори и изъ гората съ цигулка въ ржка. Облегне се на нѣкое дърво, наклони глава, па дръпне лжка по струнитѣ. Въ тишината на пролѣтното утро затрептятъ като пеперуди игриви звуци, понесатъ се презъ зеленитѣ клони на дърветата, сякашъ искатъ да стигнатъ синьото небе и полетятъ все нагоре къмъ засмѣното слънце... И, никой не питаше, защо е толкова бодра и весела пѣсенъта на учителювата цигулка. Нали самъ той бѣше казалъ веднажъ, че сърдцето му е скрито въ дъното на цигулката! Пѣснитѣ изхвърк-ваха изъ нея, както чучулигата сутринъ изхвърква изъ нивитѣ. И носѣха се тѣзи пѣсни изъ уста на уста презъ десетъ села наоколо. Пѣха ги децата изъ училищата и се радваха, когато учителитѣ имъ разказваха